

28.11.

20.19

Podpis pristojne
osobne osebe:

Rustja

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Novi Gorici, je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnici in sodnik Andrej Orel kot predsednik ter Valentina Rustja in Lea Chiabai kot članici,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Katje Fabjan Valdemarin, ki je v zadevi poročala in bila zapisnikarica,

v upravnem sporu tožeče stranke: **LUKA KOPER d.d.**, Vojkovo nabrežje 38, Koper, ki jo zastopa Odvetniška družba Pirc Musar & partnerji o.p., d.o.o., Likozarjeva 14, Ljubljana, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijska pooblaščenka, Zaloška 59, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o **tožbi** zoper odločbo Informacijske pooblaščenke, št. 0902-3/2018/5 z dne 29. 3. 2018,

na seji **28. novembra 2019**

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugotovi, odločba Informacijske pooblaščenke, št. 0902-3/2018/5 z dne 29. 3. 2018, se odpravi in se zadeva vrne istemu organu v ponovni postopek.
- II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške tega postopka v znesku 347,70 EUR v roku 15 dni od vročitve te sodbe, od poteka tega roka dalje do plačila z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

OBRAZLOŽITEV

1. Z izpodbijano odločbo je Informacijska pooblaščenka (v nadaljevanju: toženka) ugodila pritožbi prosilca . in odpravila izpodbijani odgovor tožnice z dne 29. 1. 2018 ter odločila, da mora tožnica v roku 31 dni od vročitve odločbe po navadni ali elektronski pošti prosilcu posredovati: Pravno mnenje - Presoja zakonitosti modela zagotavljanja pristaniških storitev v Luki Koper d.d. z vidika delovne zakonodaje, december 2017, ki ga je izdelal Inštitut za primerjalno pravo pri Pravni fakulteti v Ljubljani. Iz izreka izpodbijane odločbe izhaja še, da v pritožbenem postopku niso nastali posebni stroški.
2. V obrazložitvi izpodbijane odločbe toženka povzame potek postopka in pojasni, da je tožnica zahtevo prosilca zavrnila z utemeljitvijo, da je predmet zahteve dokument, ki je del gradiva nadzornega sveta in kot tak označen kot poslovna skrivnost. Toženka se z zavrnitvijo zahteve ne strinja. Ugotavlja, da ni sporno, da je tožnica zavezanka v smislu določb Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju: ZDIJZ), saj je oseba pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava (1.a člen ZDIJZ), kar je bila tudi v času, ko je nastala informacija, ki je predmet zahteve (decembra 2017). Tožnica z zahtevano informacijo razpolaga, saj jo je toženki po pozivu poslala. V nadaljevanju toženka utemeljuje svojo presojo, da zahtevana informacija sodi med informacije javnega značaja. Citira določbe 4.a člena ZDIJZ ter ugotavlja, da zahtevana informacija ne ustreza definiciji iz 1. alineje prvega odstavka tega člena (informacija iz sklenjenega pravnega posla, ki se nanaša na pridobivanje, razpolaganje ali upravljanje s stvarnim premoženjem poslovnega subjekta ali izdatke poslovnega subjekta za naročilo blaga, gradenj, agentskih, svetovalnih ali drugih storitev ter sponzorskih, donatorskih in avtorskih pogodb in drugih pravnih poslov, s katerimi se dosega enak učinek), saj je predmet presoje pravno mnenje in ne pravni posel. Pač pa po presoji toženke zahtevana informacija ustreza definiciji iz drugega odstavka 4.a člena ZDIJZ, po kateri je informacija javnega značaja tudi informacija, ki je nastala na podlagi pravnih poslov iz 1. alineje prvega odstavka tega člena oziroma je z njimi neposredno povezana, če je, ne glede na določbe prvega odstavka 6. člena ZDIJZ (ki ureja izjeme od prostega dostopa), za njeno razkritje podan prevladujoči javni interes iz drugega odstavka 6. člena ZDIJZ.
3. Toženka navaja, da je zahtevani dokument nastal na podlagi pravnega posla, in sicer intelektualne pogodbe z Inštitutom za primerjalno pravo pri Pravni fakulteti z dne 31. 12. 2017, kar je razvidno s spletne strani tožnice. Za razkritje dokumenta je po mnenju toženke tudi podan prevladujoči javni interes. Prosilec zatrjuje, da je zahtevano pravno mnenje javno pomemben dokument, ki kaže na pravno veljavnost poslovnega modela, ki ni prisoten samo pri tožnici, zato je pomemben tudi za vse ostale pravne subjekte, torej tudi za državljane in prebivalce Slovenije. Po vpogledu v pravno mnenje, ki je usmerjeno v presojo, ali tožnica spoštuje

delovnopravno zakonodajo, toženka zaključuje, da le-to presega ozek poslovni interes tožnice. Država sprejema delovnopravno zakonodajo, zato se od nje pričakuje, da jo tudi spoštuje. Tega ni mogoče gledati ozko, saj gre za širšo problematiko, ki posega tudi na področje javnega zdravja delavcev, javne varnosti, kar ima pomen za širšo javno razpravo. Javno je znano, da je bil sistem izvajanja pristaniških storitev z zunanjimi izvajalci pri tožnici predmet obravnave Inšpektorata za delo, Upravnega sodišča, Finančne uprave in Komisije Državnega zbora za nadzor javnih financ, problematiko so obširno obravnavali tudi mediji, kar vse kaže, da gre za širšo problematiko, ki se ne nanaša le na tožnico. Zahtevano pravno mnenje odgovarja na vprašanje spoštovanja zakonitosti pravic delavcev s strani države. Nadzorni svet tožnice je že javno razkril strokovno oceno oziroma ugotovitev iz pravnega mnenja. Vendar nejasnost in nasprotujoča si stališča o razlagi zakonske določbe, ki ureja zagotavljanje dela delavcev drugemu uporabniku, kaže, da je javnost upravičena do celotnega pravnega mnenja, vključno z imenom in priimkom avtorja, saj lahko le na ta način dobi celovit in popoln pogled na strokovno dilemo, ki posega v pravice vseh delavcev, ki si na ta način zagotavljajo delo in s tem sredstva za življenje. Tako bo omogočena poglobljena široka razprava o tej tematiki, na kar opozarja tudi prosilec. Toženka dodaja, da je pri ugotavljanju, ali je za razkritje podan javni interes, upoštevala tudi to, da je pravno mnenje označeno kot poslovna skrivnost. V zvezi s tem navaja, da je pravno mnenje usmerjeno v strokovno tolmačenje delovnopravne zakonodaje in ne vsebuje informacij, ki se nanašajo na posle, s katerimi tožnica deluje na trgu, zato tej z razkritjem ne bi nastala škoda za njen tržni položaj. Na podlagi vsega navedenega toženka zaključuje, da zahtevano pravno mnenje predstavlja prosto dostopno informacijo javnega značaja.

4. Tožnica zoper izpodbijano odločbo vloga tožbo v upravnem sporu iz razlogov nepravilne uporabe materialnega prava, bistvenih kršitev določb postopka ter nepravilne oziroma nepopolne ugotovitve dejanskega stanja. Sodišču predlaga, da izpodbijano odločbo odpravi in zadevo vrne v ponovni postopek toženki, tej pa naj tudi naloži, da tožnici povrne stroške tega postopka, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi.
5. V tožbi tožnica opozarja, da je že toženka ugotovila, da zadevno pravno mnenje ni informacija javnega značaja po prvem odstavku 4.a člena ZDIJZ, po mnenju tožnice pa ni niti informacija javnega značaja po drugem odstavku tega člena. Iz besedila določb 4.a člena ZDIJZ, ki se nanašajo na poslovne subjekte pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava, izhaja, da so v primeru teh subjektov informacije javnega značaja zgolj informacije (podatki) in ne dokumenti, kot je to sicer v prvem odstavku 4. člena ZDIJZ določeno za "stare" zavezance (to je zavezance iz prvega odstavka 1. člena ZDIJZ). Pravno mnenje zato ni informacija, ki bi nastala na podlagi pravnega posla iz prvega odstavka 4.a člena ZDIJZ, na katero je cilj zakonodajalec. Po mnenju tožnice je toženka napačno presodila

tudi obstoj prevladujočega javnega interesa za razkritje predmetnega pravnega mnenja. V obrazložitvi odločbe je sama zapisala, da je javni interes za razkritje informacij po drugem odstavku 4.a člena ZDIJZ velika izjema in bistveno ožji od interesa javnosti, kot ga določa drugi odstavek 6. člena v primeru zavezancev iz prvega odstavka 1. člena ZDIJZ, pri čemer se je sklicevala na obrazložitev predlagatelja novele ZDIJZ-C. Vendar pa takšna presoja (da gre v konkretnem primeru za takšno izjemnost) iz izpodbijane odločbe ne izhaja, saj je toženka pojem javnega interesa bistveno razširila glede na stališča sodne prakse, ki se nanaša na zavezance po prvem odstavku 1. člena ZDIJZ. Navedbe, s katerimi utemeljuje obstoj javnega interesa, so nekonkretizirane, saj ne obrazloži, zakaj tematika posega na področje javnega zdravja delavcev in javne varnosti, kaj sploh je javno zdravje delavcev v povezavi z zahtevano informacijo in kakšna je povezava le-te z javno varnostjo. Prav tako iz odločbe ni razvidno, zakaj naj bi prav to pravno mnenje, če bi bilo v celoti dostopno javnosti, tej dalo celovit pogled na strokovno dilemo.

6. V nadaljevanju tožbe tožnica ugovarja, da je toženka presojala obstoj javnega interesa za razkritje informacije javnega značaja, čeprav je prosilec vsebinsko zatrjeval le obstoj okoliščin iz prvega odstavka 4.a člena ZDIJZ. S tem je v tožnično škodo presegla meje preizkusa pritožbe iz 247. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju: ZUP), pri čemer tožnica opozarja tudi na komunikacijo med prosilcem in toženko pred vložitvijo pritožbe. Kot že rečeno, iz izpodbijane odločbe ni razvidno, kako bi k razlogom za razkritje zahtevane informacije ključno prispevalo tudi ime avtorja. Slednji poleg tega v postopku ni bil udeležen, pa bi moral biti, saj gre v tem delu za njegove varovane osebne podatke. Toženka je bistveno kršila pravila postopka tudi zato, ker pred izdajo izpodbijane odločbe tožnici ni dala možnosti, da bi se opredelila do prosilčeve pritožbe, prav tako je ni seznanila z okoliščinami, na podlagi katerih je zaključila, da prevlada javni interes za razkritje. Izpodbijane odločbe se ne da preizkusiti, ker toženka v obrazložitvi po eni strani navede, da za presojo, ali zahtevana informacija izpolnjuje pogoje po drugem odstavku 4.a člena ZDIJZ, ni pomembno, ali je zavezanec izkazal obstoj poslovne skrivnosti, po drugi strani pa v nadaljevanju navede, da je pri ugotavljanju, ali je za razkritje podan javni interes, presojala tudi zatrjevano poslovno skrivnost. V tej zvezi tožnica dodaja, da je bilo pravno mnenje kot del gradiva nadzornega sveta označeno kot poslovna skrivnost po subjektivnem kriteriju (prvi odstavek 39. člena Zakona o gospodarskih družbah), toženka pa je obstoj poslovne skrivnosti ocenjevala le po objektivnem kriteriju. Navedeno kaže, da je odločitev oprla na tožničin odgovor na novinarsko vprašanje z dne 5. 1. 2018 in ne na zavrnilni odgovor tožnice, ki ga je izpodbijal prosilec.
7. Toženka v odgovoru na tožbo vztraja pri razlogih izpodbijane odločbe, prereka tožbene navedbe in sodišču predlaga, da tožbo zavrne. Ne strinja se z razlago

9. Tožnica v prvi in drugi pripravljalni vlogi, glede na navedbe toženke in prosilca, natančneje opredeljuje tožbene ugovore. Prosilčeva trditev, da je pravno mnenje uporabila, preden je o tem sklenila pravni posel, kaže, da zahtevani dokument ne izhaja iz pravnega posla iz prvega odstavka 4.a člena ZDIJZ. Prosilec je z vsebino pravnega mnenja že seznanjen, zato razkritje ni potrebno. Strokovnost pa izhaja že iz dejstva, da je izvajalec Inštitut za primerjalno pravo kot ugledna strokovna organizacija. V drugi pripravljalni vlogi tožnica navaja, da je sama toženka zaključila, da predmetno pravno mnenje ni pravni posel iz prvega odstavka 4.a člena ZDIJZ, zato tudi ne more iti za informacijo po drugem odstavku istega člena, ki bi nastala na podlagi pravnega posla iz 1. alineje prvega odstavka 4.a člena, ker ne gre za tak pravni posel.

K I. točki izreka:

10. Tožba je utemeljena.
11. Dostop do informacij javnega značaja ureja ZDIJZ. Med strankami ni sporno, da je tožnica zavezanica v smislu določb ZDIJZ kot poslovni subjekt pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava (1.a člen ZDIJZ). Prav tako ni sporno, da tožnica z zahtevanim pravnim mnenjem razpolaga. Sporno pa je, ali zahtevano pravno mnenje pomeni informacijo javnega značaja po 4.a členu ZDIJZ, ki definira pojem informacije javnega značaja v primeru poslovnih subjektov pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava.
12. Po 1. alineji prvega odstavka 4.a člena ZDIJZ je informacija javnega značaja informacija iz sklenjenega pravnega posla, ki se nanaša na pridobivanje, razpolaganje ali upravljanje s stvarnim premoženjem poslovnega subjekta ali na izdatke poslovnega subjekta za naročilo blaga, gradenj, agentskih, svetovalnih ali drugih storitev ter sponzorskih, donatorskih in avtorskih pogodb in drugih pravnih poslov, s katerimi se dosega enak učinek. Po drugem odstavku 4.a člena ZDIJZ pa je informacija javnega značaja tudi informacija, ki je nastala na podlagi pravnih poslov iz 1. alineje prvega odstavka istega člena oziroma je z njimi neposredno povezana, če je, ne glede na določbe prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, za njeno razkritje podan prevladujoči javni interes iz drugega odstavka 6. člena ZDIJZ.
13. Toženka je ocenila, da je zahtevano pravno mnenje informacija javnega značaja po določbi drugega odstavka 4.a člena ZDIJZ. Na podlagi podatkov s spletne strani tožnice, na kateri ima ta v arhivu objav, v zavihku "Svetovalne, avtorske in druge intelektualne pogodbe", med drugim objavljene podatke, kjer je kot pogodbeni partner naveden Inštitut za primerjalno pravo pri Pravni fakulteti v Ljubljani, kot vrsta posla pravno mnenje, kot datum sklenitve posla 31. 12. 2017, in nato še pogodbeno vrednost, je namreč toženka zaključila, da je zahtevano pravno mnenje nastalo na podlagi intelektualne pogodbe, ki jo je tožnica dne 31. 12. 2017 sklenila

tožnice, da so informacije javnega značaja po 4.a členu ZDIJZ lahko zgolj informacije in ne dokumenti, kot so to po 4. členu. Poudarja, da je zakonodajalec izraz "informacija" uporabil v obeh določbah, da je lahko "informacija" predmet zahteve po ZDIJZ, pa mora biti izražena v določeni obliki in to je vselej dokument (tako po 4. kot tudi po 4.a členu ZDIJZ). Tožnično razlikovanje je v nasprotju že z jezikovno razlago navedenih določb, v predlogu novele ZDIJZ-C pa so tudi kot primeri informacij po drugem odstavku 4.a člena navedeni: "npr. različni programi, strategije, dogovori, ki lahko posegajo v pravice širšega kroga ljudi oziroma urejajo razpolaganje s sredstvi države ali lokalnih skupnosti ali zanje ustvarjajo finančne posledice". Toženka vztraja, da je v obravnavanem primeru podan interes javnosti za razkritje. Iz predloga novele ZDIJZ-C je razvidno, da je želel zakonodajalec zagotoviti javnost podatkov, ki kažejo na verjetno kršitev zakona. Ponavlja, da je nadzorni svet tožnice strokovno oceno oziroma ugotovitev iz pravnega mnenja že javno povedal, ter dodaja, da je, ker gre za strokovno mnenje, z vidika javne razprave pomembno tudi, kdo je njegov avtor, saj je le tako izkazana njegova vrednost z vidika, ali ga napisal strokovnjak s tega področja. Ne strinja se, da bi moral avtor sodelovati v postopku, saj z razkritjem imena in priimka avtorja toženka ni posegla v njegove pravice z vidika varstva osebnih podatkov, pač pa bi v njegove pravice posegla, če bi ga kot avtorja prekrila. V zvezi z ugovorom, da je odločila preko zahteve, toženka odgovarja, da je test interesa javnosti izvedla po uradni dolžnosti v okviru popolne ugotovitve dejanskega stanja in uporabe materialnega prava. Ker je postopek z zahtevo in pritožbo za poslovne subjekte pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava urejen specialno, zavrača tudi tožbeni ugovor o kršitvi pravice do izjave tožnice, ki ima zoper odločitev toženke zagotovljeno pravno varstvo v upravnem sporu. V nadaljevanju toženka še pojasnjuje, da obstoja zatrjevane poslovne skrivnosti ni presojala v smislu izjem po prvem odstavku 6. člena, saj to v konkretnem primeru, glede na določbo drugega odstavka 4.a člena ZDIJZ, ni potrebno, pač pa v okviru testa tehtanja pri ugotovitvi interesa javnosti.

8. Tožba, odgovor na tožbo in nadaljnje vloge tožnice so bile vročene tudi prosilcu novinarju Delavske enotnosti, ki ima položaj stranke v tem upravnem sporu (prvi odstavek 19. člena Zakona o upravnem sporu, v nadaljevanju: ZUS-1). V dopisu z dne 29. 5. 2018, v odgovoru na tožbo in v dveh pripravljajalnih vlogah se prosilec pridružuje zaključku toženke, da je zahtevano pravno mnenje informacija javnega značaja, saj je v zadevi podan prevladujoči javni interes. Opozarja, da so se pri tožnici na pravno mnenje sklicevali, še preden je bila sklenjena pogodba o njegovi izdelavi, da tožnica še vedno ni ustrezno uredila problematike t.i. zunanjega izvajanja storitev in da lahko razkritje celotnega pravnega mnenja omogoči presojo zakonitosti zaposlovanja delavcev po tožničinem modelu, ter poudarja družbeno težo in pomen, ki jih imajo tožničina ravnanja na širšo družbo.

z omenjenim Inštitutom in torej na podlagi pravnega posla iz 1. alineje prvega odstavka 4.a člena ZDIJZ. Navedeni zaključek je med strankami glede na njihove navedbe sporen, toženka pa ga ni obrazložila tako, da bi ga bilo mogoče preizkusiti. Za presojo, ali je določena informacija, informacija javnega značaja v smislu 1. alineje prvega odstavka oziroma drugega odstavka 4.a člena ZDIJZ, je namreč bistvena konkretna ugotovitev narave pravnega posla. Od narave pravnega posla je odvisna tudi morebitna udeležba oseb, na katerih pravice ali pravne koristi bi lahko vplivala odločitev, v pritožbenem postopku, oziroma identifikacija teh oseb. Za ugotovitev narave pravnega posla pa je odločilna analiza njegove vsebine in ne zgolj njegovo poimenovanje.

14. Toženka bi torej morala najprej natančno ugotoviti naravo pravnega posla, na podlagi katerega je nastalo zahtevano pravno mnenje, ker šele tako lahko ustrezno utemelji, da zahtevani podatki predstavljajo informacijo, ki je nastala na podlagi pravnega posla iz 1. alineje prvega odstavka 4.a člena ZDIJZ oziroma je z njim neposredno povezana, kot je to določeno v drugem odstavku 4.a člena ZDIJZ. Še posebej ob tem, ko naj bi bil pravni posel, na katerega se sklicuje v izpodbijani odločbi, sklenjen 31. 12. 2017; pravno mnenje, ki je predmet obravnavane zahteve, pa je bilo izdelano pred tem, saj med strankami ni sporno, da se je član nadzornega sveta tožnice nanj javno skliceval pred navedenim datumom.
15. Za opredelitev informacije kot informacije javnega značaja po drugem odstavku 4.a člena ZDIJZ mora biti poleg že navedenega pogoja (da gre za informacijo, ki je nastala na podlagi pravnega posla iz 1. alineje prvega odstavka oziroma je z njim neposredno povezana) izpolnjen tudi nadaljnji pogoj, da je za njeno razkritje podan prevladujoči javni interes iz drugega odstavka 6. člena ZDIJZ, to je, da je javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevane informacije. Test prevladujočega interesa javnosti iz drugega odstavka 6. člena ZDIJZ pomeni izjemo nad vsemi izjemami svobode informacij, zato ga je treba uporabljati s previdnostjo in skrbnostjo ter le, kadar njegova uporaba vodi k širši poglobljeni razpravi in razumevanju zadev, pomembnih za širšo javnost, pa hkrati nujna oziroma potrebna družbena razprava brez dostopa do določenih informacij sploh ne bi bila mogoča oziroma bi bila pomembno omejena. Tak interes je podan le takrat, ko se informacija nanaša na širši krog ljudi, ko gre npr. za vprašanje javnega zdravja ali javne varnosti, za vprašanje, pomembno za širšo javno razpravo, za vprašanje, ki ima lahko neposredne finančne posledice za državo ali lokalno skupnost, ali kadar gre za oškodovanje državnih sredstev ali sredstev lokalnih skupnosti.
16. Prevladujoči javni interes je pojem, ki ga je treba vsakič posebej izkazati. Toženka je v izpodbijani odločbi navedla, da zahtevano pravno mnenje kaže na pravno veljavnost modela, ki je širše prisoten, zato je pomemben za vse državljane in prebivalce Slovenije, da gre pri spoštovanju delovnopravne zakonodaje za širšo

problematiko, ki posega tudi na področje javnega zdravja delavcev, javne varnosti, kar ima pomen za širšo javno razpravo, saj so si stališča o razlagi zakonske določbe, ki ureja področje zagotavljanja dela delavcev drugemu uporabniku, nasprotujoča. Takšna (pre)splošna obrazložitev ne zadošča za utemeljitev prevladujočega javnega interesa za razkritje zahtevanih informacij. Navedeni interes je treba v vsakem primeru konkretno opredeliti, ob upoštevanju njegove izjemnosti, kot je opredeljeno v prejšnji točki obrazložitve. V konkretnem primeru ni sporno, da je član tožničinega nadzornega sveta že pred vložitvijo obravnavane zahteve prosilca javno povedal strokovno oceno oziroma ugotovitev iz zahtevanega pravnega mnenja, to je, da je model zagotavljanja pristaniških storitev pri tožnici (t.i. IPS) nezakonit. Tudi glede na povedano toženka s predhodno povzetimi navedbami ni uspela konkretizirano utemeljiti, v čem je podan prevladujoči javni interes za razkritje celotnega pravnega mnenja. Na podlagi razlogov izpodbijane odločbe namreč ni mogoče ugotoviti, zakaj bi bila javna razprava brez celotnega pravnega mnenja onemogočena oziroma pomembno omejena, če pa je bistvena ugotovitev iz pravnega mnenja že javna. Toženka je to skušala dopolniti v odgovoru na tožbo. Sodišče v tej zvezi pojasnjuje, da pomanjkljivosti obrazložitve odločbe ni mogoče popravljati z navedbami v odgovoru na tožbo, da pa tudi sicer namen določbe drugega odstavka 4.a člena ZDIJZ ni razkrivanje nečesa, kar bi lahko bilo zanimivo za javnost, temveč tistega, kar je v interesu javnosti ob upoštevanju predhodno navedenih strogih zakonskih pogojev. Pri tem je v okoliščinah konkretnega primera pomembno tudi, da je bil sistem izvajanja pristaniških storitev pri tožnici z zunanji izvjalci že pred vložitvijo prosilčeve zahteve predmet obravnavanja tistih organov, ki so pristojni za presojo zakonitosti, pri čemer so javnosti dostopne tudi njihove odločitve (npr. sodba tukajšnjega sodišča, št. III U 10/2017-13 z dne 24. 11. 2017), kar tudi vpliva na presojo stopnje pomembnosti zahtevanih informacij za javno razpravo.

17. Nadalje, toženka je tožnici naložila, naj prosilcu posreduje celotno pravno mnenje, ne da bi v izpodbijani odločbi posebej obrazložila, zakaj šteje, da mora tožnica, ki je zavezanec po 1.a členu ZDIJZ, prosilcu posredovati celoten dokument, čeprav zakon informacijo javnega značaja v 4.a členu opredeljuje drugače kot v prvem odstavku 4. člena ZDIJZ (v katerem je informacija javnega značaja definirana za ostale zavezance, in sicer kot informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb). Sodišče v zvezi s tem pojasnjuje, da sicer ne izključuje, da je mogoče v določenem primeru vse podatke iz dokumenta, torej dokument v celoti, opredeliti kot informacijo javnega značaja v smislu 4.a člena ZDIJZ, vendar je treba to še posebej natančno in konkretno utemeljiti.
18. Kot izhaja iz navedenega, zaradi odsotnosti konkretne obrazložitve kriterijev, ki opredeljujejo informacijo javnega značaja po 4.a členu ZDIJZ, izpodbijane

odločbe ni mogoče preizkusiti, kar pomeni bistveno kršitev pravil upravnega postopka iz 7. točke drugega odstavka 237. člena ZUP. Sodišče je zato na podlagi 3. točke prvega odstavka 64. člena ZUS-1 tožbi ugodilo in izpodbijano odločbo odpravilo ter zadevo, v skladu s tretjim odstavkom istega člena, vrnilo toženki v ponovni postopek, v katerem je vezana na stališča iz te sodbe (četrti odstavek 64. člena ZUS-1).

19. Glede na sprejeto odločitev in zaradi ponovnega postopka se sodišče opredeljuje še do tožbenega ugovora, da je toženka preseгла meje preizkusa pritožbe, ki pa ga, tudi glede na vsebino pritožbe prosilca¹, ocenjuje kot neutemeljenega. Pritožbeni organ namreč lahko v okviru preizkusa iz 247. člena ZUP zaradi drugačne razlage materialnega prava (bistveno) spremeni obrazložitev odločbe organa prve stopnje in ob tem upošteva druga pravno relevantna dejstva kot prvostopenjski organ.
20. Sodišče je odločilo na seji, brez glavne obravnave, saj stranke v upravnem sporu niso navajale novih dejstev ali novih dokazov, ki bi lahko vplivali na odločitev (2. alineja drugega odstavka 59. člena ZUS-1).

K II. točki izreka:

21. Po določbi tretjega odstavka 25. člena ZUS-1 se v primeru, ko sodišče tožbi ugodi in izpodbijani upravni akt odpravi, tožniku glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve v upravnem sporu prisodi pavšalni znesek povračila stroškov, skladno s Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (v nadaljevanju: Pravilnik). Prisojeni znesek plača toženec. Na tej podlagi se, ker je bila zadeva rešena na seji in je tožnico v postopku zastopala odvetniška družba, tožnici priznajo stroški v višini 285,00 EUR (drugi odstavek 3. člena Pravilnika), ki se ob upoštevanju, da je pooblaščenka tožnice zavezanka za DDV, skladno z ustaljenimi stališči Vrhovnega sodišča povečajo za 22 % DDV. Tako določeni pavšalni znesek zajema vse stroške postopka pred sodiščem prve stopnje. Toženka mora tako tožnici povrniti skupaj 347,70 EUR stroškov tega sodnega postopka v roku 15 dni od vročitve sodbe. Od poteka tako določenega paricijskega roka do plačila tečejo tudi zakonske zamudne obresti (313. člen Zakona o pravnem postopku, ZPP) v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1 ter prvi odstavek 299. člena Obligacijskega zakonika). Za tožbo plačano sodno takso pa bo tožnici vrnilo sodišče po uradni dolžnosti (36. in 37. člen Zakona o sodnih taksah, ZST-1, ter opomba 6.1.c taksne tarife tega zakona).

---

¹ Prosilec je v pritožbi (med drugim) navedel, da "so zahtevana pravna mnenja oziroma analize javno pomemben dokument, ki kažejo na pravno veljavnost poslovnega modela, ki ni prisoten samo v Luki Koper, ki spada subjekte pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava, ampak tudi za vse ostale pravne subjekte, torej tudi za državljanke in državljanke ter prebivalke in prebivalce Slovenije."

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Nova Gorica, 28. november 2019

Predsednik senata:

Andrej Orel, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom
Podpis pristojne sodne osebe:

Kestari